

Papa Francesc: "el Senyor no confia els seus talents només als joves i als forts"

Dc, 11/05/2022 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Catequesi sobre la Vellesa

Judit. Una joventut admirable, una vellesa generosa

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui parlarem de **Judith**, una heroïna bíblica. La conclusió del llibre que porta el seu nom - n'hem escoltat un passatge - sintetitza l'última part de la vida d'aquesta dona, que va defensar Israel dels seus enemics. Judith és una vídua jueva, jove i virtuosa que, gràcies a la seva fe, a la seva bellesa i a la seva astúcia, salva la ciutat de Betúlia i el poble de Judà del setge d'**Holofernes**, general de **Nabucodonosor** rei d'Assíria, enemic prepotent i menyspreador de Déu. I així, amb la seva manera enginyosa d'actuar, és capaç de matar el dictador que estava contra el País. Era valenta, aquesta dona, però tenia fe.

Després de la gran aventura que la veu com a protagonista, Judith torna a viure a la seva ciutat, Betúlia, on viu una bella vellesa fins a cent-cinc anys. L'època de la vellesa havia arribat per a ella com per a moltes persones: a vegades després d'una intensa vida de treball, a vegades després d'una existència aventurera, o de gran dedicació. L'heroisme no és només el dels grans esdeveniments que apareixen a la vista de tothom, per exemple el de Judith que va matar el dictador: però sovint l'heroisme es troba en la tenacitat de l'amor abocat a una família difícil i a favor d'una comunitat amenaçada.

Judith va viure més de cent anys, una benedicció particular. Però no és estrany, avui, viure tants anys després d'haver-se jubilat. Com interpretar, com fer que doni fruit aquest temps que tenim a la nostra disposició? Jo em jubilo avui, i seguiran molts anys, i què puc fer, durant aquests anys, com puc créixer - en edat no cal

dir-ho – sinó com puc créixer en autoritat, en santedat, en saviesa?

Per a molts, la perspectiva de la jubilació coincideix amb la d'un merescut i desitjat descans d'activitats exigents i pesades. Però també passa que la fi de la feina representa una font de preocupació i s'espera amb certa angúnia: "Què faré ara que la meua vida es buidarà del que l'ha omplerta durant tant de temps?": aquesta és la pregunta. El treball de cada dia significa també un conjunt de relacions, la satisfacció de guanyar-se la vida, l'experiència de tenir un paper, una consideració merescuda, un temps ple que va més enllà de la simple jornada laboral.

Per descomptat, hi ha el compromís, alegre i cansat, de tenir cura dels nets, i avui els avis juguen un paper molt gran en la família per ajudar els nets a fer-se grans; però sabem que avui dia neixen cada cop menys fills, i els pares sovint són més llunyans, més subjectes als viatges, amb situacions laborals i familiars desfavorables. De vegades encara són més reticents a confiar l'educació als avis, concedint-los només les activitats relacionades més directament amb la necessitat d'ajuda. Algú em va dir, somrient una mica amb ironia: "Avui, els avis, en aquesta situació socio-econòmica, han agafat més importància, perquè tenen la pensió". Hi ha noves exigències, també en l'àmbit de les relacions educatives i parentals, que ens demanen remodelar la tradicional aliança entre les generacions.

Però, ens preguntem: fem nosaltres aquest esforç de "remodelació"? O simplement patim la inèrcia de les condicions materials i econòmiques? La convivència de les generacions, de fet, s'allarga. Intentem, tots junts, fer-les més humanes, més afectuoses, més justes, en les noves condicions de les societats modernes? Per als avis, una part important de la seva vocació és ajudar els fills en l'educació dels infants. Els petits aprenen la força de la tendresa i el respecte per la fragilitat: lliçons insubstituïbles, que amb els avis són més fàcils d'impartir i de rebre. Els avis, per la seva banda, aprenen que la tendresa i la fragilitat no són només signes de decadència: per als joves, són passos que fan el futur més humà.

Judith queda vídua ben aviat i no té fills, però, com a dona gran, és capaç de viure "una època de plenitud i de serenor", en la consciència d'haver viscut plenament la missió que el Senyor li havia confiat. Per a ella és el moment de deixar el bon llegat de la saviesa, de la tendresa, dels dons per a la família i la comunitat: "una herència de bé i no només de béns". Quan es pensa en l'herència, a vegades pensem en "béns", i no en el "bé" que es fa en la vellesa i que s'ha sembrat, aquell "bé" que és la millor herència que nosaltres podem deixar.

Precisament en la seva vellesa, Judith "va concedir la llibertat a la seva serventa preferida". Això és un signe d'una mirada acurada i humana cap els que l'han estat a prop. Aquesta serventa l'havia acompanyat en el moment d'aquella aventura per vèncer el dictador i matar-lo. Quan ets gran, perds una mica la vista però la mirada interior es fa més penetrant: es veu amb el cor. Hom es torna capaç de veure les coses que abans s'havien escapat. Els vells saben mirar i saben veure ... És així: el Senyor no confia els seus talents només als joves i als forts: en té per a tothom, a mida de cadascú, també per als vells. La vida de les nostres comunitats ha de saber gaudir dels talents i dels carismes de moltes persones grans, que en el registre ja estan jubilades, però que són una riquesa a valorar. Això demana, per part de les mateixes persones grans, una atenció creativa, una atenció nova, una disponibilitat generosa. Les habilitats prèvies de la vida activa perden la seva part de constrenyiment i esdevenen en recursos de donació: ensenyar, aconsellar, construir, curar, escoltar... Preferiblement a favor dels més desfavorits, que no es

poden permetre cap aprenentatge o que estan abandonats a la seva soledat.

La Judith va alliberar la seva serventa i va omplir tothom d'atencions. De jove s'havia guanyat l'estima de la seva comunitat pel seu coratge. De gran, la va guanyar per la tendresa amb que va enriquir la seva llibertat i els seus afectes. La Judith no és una jubilada que viu tristament la seva buidor: És una vella apassionada que omple de dons el temps que Déu li dona. Us recomano: agafeu, un d'aquests dies, la Bíblia i trieu el Llibre de Judith: és petit, es llegeix fàcilment, hi ha 10 pàgines, no més. Llegiu aquesta història d'una dona valenta que acaba així, amb tendresa, amb generositat, una dona de categoria. M'agradaria que les nostres àvies fossin així. Totes així: valentes, sàvies i que ens deixin el llegat no dels diners, sinó el llegat de la saviesa, sembrada en els seus nets.

Traducció Josep M. Torrents